রবি কনষ্ট্রক্সন কো.

বনাম

ରବି କନଷ୍ଟ୍ରକ୍ସନ କୋ.

ବନାମ

ସୋମବଂଶୀ ଆର୍ଯ୍ୟ କ୍ଷତ୍ରିୟ ସମାଜ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ସେପ୍ଟେମ୍ବର 13, 2006

[ଅରିଜିତ ପଶାୟତ ଏବଂ ଏସ୍.ଏଚ୍. କାପାଡିଆ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ନ୍ୟାସ ଏବଂ ଦାତବ୍ୟ ସଂସ୍ଥା:

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର ହୋଇଥିଲା - ସହମତି ବିଚାରାଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରୁଥିବା ନ୍ୟାସ ଏହାର ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ପୂର୍ବ ମାମଲାକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା ଯେ ସେ ଅନ୍ୟ ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ବାଦୀ ଭାବରେ ସାମିଲ ନକରି ଏହାକୁ ଦାୟର କରିପାରି ନଥାନ୍ତେ ଏବଂ ସହମତି ବିଚାରାଦେଶରେ ପରିଣତ ହୋଇଥିବା ଆପୋଷ ବୁଝାମଣାରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ତାଙ୍କର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା -ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟତା -ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା, ସମସ୍ତ ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗୃହୀତ ପ୍ରସ୍ତାବ ଅନୁଯାୟୀ ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବତନ ମକଦ୍ଦମା ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା କରାଯାଇଥିବାରୁ, ଏହା ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ, ଯାହା ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଯେ ପୂର୍ବତନ ମକଦ୍ଦମାଟି ସମସ୍ତ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ଜ୍ଞାତ ମତେ ଓ ସମ୍ମତି ସହିତ ଏବଂ ସମସ୍ତ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା -ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା, 1908 - ଆଦେଶ XXIII, ନିୟମ 3A ।

ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା, 1908 -ଧାରା 100 -ବିଧିଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନକରି ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି –ଏହାର ଔଚିତ୍ୟତା - ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା, ଅନୁଚିତ -ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଧାରା 100ର ଆଦେଶର ବିପରୀତ ଅଟେ ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1-ନ୍ୟାସ ଏହାର ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାସୀ, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଦ୍ୱାରା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ପୂର୍ବ ମକଦ୍ଦମାରେ ପାରିତ ହୋଇଥିବା ସମ୍ମତି ବିଚାରାଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରି ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ଅନ୍ୟ ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ବାଦୀ ଭାବରେ ସାମିଲ ନକରି ତାହା ଦାୟର କରିପାରି ନଥାନ୍ତେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା ଯାହା ସମ୍ମତି ବିଚାରାଦେଶରେ ପରିଣତ ହୋଇଥିଲା । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିଥିଲେ । ପ୍ରଥମ ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଆଦେଶ କାଏମ ରଖିଥିଲେ । ତେବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଇନଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ସୃଷ୍ଟି ନକରି ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଅପିଲ ।

ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ: 1.କୌଣସି ବିଧିଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନକରି ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଧାରା 100, ସିପିସିର ଆଦେଶର ବିପରୀତ ।

ଜ୍ଞାନ ଦାସ ବନାମ ପଞ୍ଚାୟତ, ଗ୍ରାମ ସୁନର୍ କଲାନ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, **JT (2006) 7 SC 102;** *ଜୋସେଫ୍ ସେଭେରାନ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ବେନି ମାଥ୍ୟୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* **JT (2005) 8 SC 509;** *ଶଶିକୁମାର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ କୁନ୍ନଥ ଚେଲପ୍ପାନ ନାୟାର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* **JT (2005) 9 SC 171;** *ଚାଦତ ସିଂହ ବନାମ ବାହାଦୁର ରାମ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* **JT (2004) 6 SC 296;** *କହ୍ନେୟାଲାଲ ବନାମ ଅନୁପକୁମାର,* **JT (2002) 10 SC 98;** *ରୂପ ସିଂହ ବନାମ ରାମ ସିଂହ,* **JT (2000) 3 SC 474** ଏବଂ *ଈଶ୍ୱର ଦାସ ଜୈନ ବନାମ ସୋହନ ଲାଲ,* **JT (1999) 9 SC 613** ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ ।

2. ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ପ୍ରଥମ ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଭୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାସୀ ଏବଂ ନ୍ୟାସର ଓକିଲ, ଯିଏ ନିଜେ ଜଣେ ନ୍ୟାସୀ ଥିଲେ, ସମେତ ସମସ୍ତ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗୃହୀତ ପ୍ରସ୍ତାବ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରତିପାଦିତ କରିଛି ଯେ ପୂର୍ବ ମକଦ୍ଦମାଟି ସମସ୍ତ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ଜ୍ଞାତ ଏବଂ ସମ୍ମତି ସହିତ ଏବଂ ସମସ୍ତ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା । ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି ନ୍ୟାସ ଦଲିଲ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଏହା ଦର୍ଶାଇ ପାରିଥାଆନ୍ତା, ଯେପରି ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା, ଯେ ନ୍ୟାସ ବିରୋଧରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇପାରିବ କିମ୍ବା ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାସୀ ନାମରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇପାରିବ । ଯାହା ହେଉ, ସମସ୍ତ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ସମ୍ମତିରେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା ବୋଲି ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଥିବା ସ୍ପଷ୍ଟ ତଥ୍ୟଗତ ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ କୌଣସି ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇନାହିଁ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଦିଗକୁ ନେଇ ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟରେ କୌଣସି ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଯଦି ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ଏହି ମକଦ୍ଦମା ବିଷୟରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନ ଥାନ୍ତା, ତେବେ ସେମାନେ ତିନୋଟି ବିକଳ୍ପ ଦର୍ଶାଇ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପଦ୍ଧତିରେ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବ ଗ୍ରହଣ କରିପାରି ନ ଥାନ୍ତେ । ସେମାନେ ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାସୀ ଏବଂ ଜଣେ ନ୍ୟାସୀ ଥିବା ଓକିଲଙ୍କୁ ଏକ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ଅଧିକାର ଦେଇଥିଲେ । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି କହିବା ଯଥାର୍ଥ ନଥିଲା ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲିୟ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 729/2004 ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 289/1994ରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 31.7.2000 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀ ପାଇଁ ନିଖିଲ ସଖାରଦଣ୍ଡେ ଏବଂ ଭି.ଡି. ଖାନ୍ନା ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସୁଶୀଲ କରଞ୍ଜାକର ଏବଂ ଭେଙ୍କଟେଶ୍ୱର ରାଓ ଅନୁମୋଲୁ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଅରିଜିତ ପଶାୟତ । ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର ହୋଇଥିବା ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଜଣେ ମାନ୍ୟବର ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟର ବୈଧତା ଉପରେ ଅପିଲକାରୀ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଛନ୍ତି ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଂକ୍ଷେପରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ପୃଷ୍ଠଭୂମି ତଥ୍ୟ ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା:

ଏହି ଆବେଦନରେ ବିରାଜ କନଷ୍ଟ୍ରକ୍ସନ-ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ସୋମବଂଶୀ ଆର୍ଯ୍ୟ କ୍ଷତ୍ରିୟ ସମାଜ (ଏହାପରେ 'ନ୍ୟାସ' ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି) ମଧ୍ୟରେ 7.7.1985 ରେ ଏକ ବହୁମୁଖୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ କକ୍ଷ ମାଗଣାରେ ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା ହୋଇଥିଲା । ନ୍ୟାସ ଏକା ସମୟରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 9 ଙ୍କୁ ବିକାଶ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ନ୍ୟାସ ଜମିର କିଛି ଅଂଶ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାକୁ ସମ୍ମତି ଦେଇଥିଲା । 7.7.1985 ତାରିଖର ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ନ୍ୟାସର ଜମି ବିକଶିତ କରିବାର ଅଧିକାର ସମ୍ପର୍କରେ ଅପିଲକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 9 ମଧ୍ୟରେ 3.7.1987ରେ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା ହୋଇଥିଲା । ଏହା ସହମତି ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା ଯେ ଅପିଲକାରୀ ଜମିର ଉପ-ବିକାଶକାରୀ ହେବେ ଏବଂ ଗୋଷ୍ଠୀ କେନ୍ଦ୍ର ନିର୍ମାଣ କରିବେ । ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 9 କୁ ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ 3,00,000 ଟଙ୍କ ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । 26.4.1988 ରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1-ନ୍ୟାସ, କନିଷ୍ଠ ଦେୱାନୀ ବିଚାରପତି, କଲ୍ୟାଣଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ଘୋଷଣା ଏବଂ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ ଏକ ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା (ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 190/1988) ଦାୟର କରିଥିଲେ ଏବଂ ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରତିକାର ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ:

A. ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ 7 ଜୁଲାଇ, 1985 ତାରିଖର ରାଜିନାମା ଭଙ୍ଗ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ବୋଲି ଘୋଷଣା;

B. ଚୁକ୍ତି ଭଙ୍ଗ କରି ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କୁ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିରେ କୌଣସି ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଉପରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲଗାଇବାର ସ୍ଥାୟୀ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ।

ନ୍ୟାସର ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାସୀ ଭାବରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2, ନୀଳକାନ୍ତ ମହାଦେଓ କାମ୍ବଲେଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉକ୍ତ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା ।

10.6.1988ରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉପରୋକ୍ତ ଦେୱାନୀ ମାମଲା ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସହମତ ହୋଇଥିବା ଆପୋଷ ବୁଝାମଣାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିବା ନକ୍ସା ସହିତ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ଆପୋଷ ମିଳାମିଶା ଦଲିଲ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଆପୋଷ ସମାଧାନ ପାଇଁ ନ୍ୟାସକୁ 1,10,000 ଟଙ୍କା ମଧ୍ୟ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯାହାକୁ ନ୍ୟାସ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା । ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାକୁ

ହେବ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ଙ୍କ ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦ୍ୱାରା, ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାସୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ସୂଚିତ ତିନୋଟି ବିକଳ୍ପ ମଧ୍ୟରୁ ଯେକୌଣସି ଗୋଟିଏରେ ମକଦ୍ଦମା ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା କରିବାକୁ ଅଧିକୃତ ହୋଇଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ନ୍ୟାସୀ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବରେ ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ବିକଳ୍ପଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । 10.6.1988 ରେ ପାରିତ ହୋଇଥିବା ସମ୍ମତି ବିଚାରାଦେଶକୁ ଖାରଜ କରିବା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1-ନ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା 26.2.1990 ରେ ଆଉ ଏକ ଦେୱାନୀ ମାମଲା (ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 101/1990) ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରାଥମିକ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଥିଲା ଯେ ଅନ୍ୟ ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ବାଦୀ ଭାବରେ ସାମିଲ ନକରି ନ୍ୟାସ (ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1) ତରଫରୁ ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାସୀ-ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇ ପାରି ନଥାନ୍ତା । ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଙ୍କ ପାଖରେ ମକଦ୍ଦମା ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ । 5.4.1990 ରେ ଅପିଲକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 9 ଲିଖିତ ବିବୃତ୍ତି ଦାଖଲ କରି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଯେ ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 190/1988 ର ଆପୋଷ ସମାଧାନ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟ ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2-ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାସୀଙ୍କୁ ଅଧିକାର ଦିଆଯାଇଥିଲା । ପ୍ରକୃତରେ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା କରିବା ପାଇଁ ଅଧିକୃତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଏହାକୁ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଆଦେଶରେ ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ମକଦ୍ଦମା ପ୍ରକୃତରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କ୍ଷମତାରେ ଦାୟର କରାଯାଇ ନଥିଲା, ବରଂ ନ୍ୟାସର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାସୀ ଭାବରେ ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା । 11.1.1991 ରେ କନିଷ୍ଠ ଦେୱାନୀ ବିଚାରପତି, କଲ୍ୟାଣଙ୍କର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ପ୍ରମାଣ କରିନଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଆପୋଷ ବୁଝାମଣାରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଅଧିକୃତ ନଥିଲେ ଯାହା ଏକ ସହମତି ବିଚାରାଦେଶରେ ପରିଣତ ହୋଇଥିଲା । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା 1 ରୁ 8 ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ନ୍ୟାସ ତରଫରୁ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବାକୁ ଅଧିକୃତ ନୁହଁନ୍ତି । ସହମତି ବିଚାରାଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରିବା ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ ବୋଲି ଧରିବା ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା, 1908 (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ସିପିସି') ର ଆଦେଶ XXIII ନିୟମ 3A କୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ରୁ 8 ଦ୍ୱାରା (ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 59/1991) ଦାୟର ହୋଇଥିବା ଅପିଲ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି, ଥାନେଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ 11.12.1992 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏହି ମକଦ୍ଦମାର ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା କରିବା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 କୁ ଅଧିକାର ଦେଇଥିବା ପ୍ରସ୍ତାବର ଏକ ନକଲ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ନ୍ୟାସର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 9 ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରସ୍ତାବ ଅନୁଯାୟୀ ଏବଂ

ଅନ୍ୟ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ସମ୍ମତି ସହିତ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ, ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ନଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ରୁ 8 ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କଠାରେ ସି.ପି.ସି. ର ଧାରା 100 ଅନୁଯାୟୀ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 289/1994 ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା । ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟ ଦ୍ୱାରା ଆଇନର ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଶ୍ନ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନକରି ମଧ୍ଯ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସମସ୍ତ ନ୍ୟାସୀଙ୍କୁ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ କରାଯିବାର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ପୂର୍ବ ମକଦ୍ଦମା ଆଇନରେ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ତେଣୁ, ସି.ପି.ସି.ର ଆଦେଶ XXIII ନିୟମ 3A ପ୍ରଯୋଗ ହୋଇଛି ଏବଂ ମକଦ୍ଦମା ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା । ନିମ୍ନ ନ୍ୟାୟାଳୟଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଲିପିବଦ୍ଧ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ବାତିଲ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା -

ଅପିଲ ସମର୍ଥନରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ତଥ୍ୟ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ହରାଇଥିଲେ ଯେ ସମସ୍ତ ଟ୍ରଷ୍ଟି ସ୍ୱାକ୍ଷରକାରୀ ଥିବା ପ୍ରସ୍ତାବ ଅନୁଯାୟୀ ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାସୀ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବ ମକଦ୍ଦମା ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା କରାଯାଇଥିଲା । ପୂର୍ବ ମକଦ୍ଦମାଦାୟର କରିବା ସମସ୍ତ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ଜ୍ଞାତସାରରେ ଥିଲା । ପ୍ରକୃତରେ ସେମାନେ ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାସୀଙ୍କୁ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ତିନୋଟି ବିକଳ୍ପ ପଦ୍ଧତି ମଧ୍ୟରୁ ଯେକୌଣସିଟିରେ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା କରିବାକୁ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ତଥ୍ୟଗତ ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ଯେ ପୂର୍ବ ମକଦ୍ଦମାଟି ସେମାନଙ୍କ ଜ୍ଞାତରେ ଏବଂ ସମ୍ମତିରେ ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟ ସେହି ତଥ୍ୟଗତ ଦିଗ ଉପରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦେବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ନଥିଲେ । ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ, ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଇନଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ନକରି ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲର ସମାଧାନ କରାଯାଇପାରି ନଥାନ୍ତା ।

ଏହାର ଜବାବରେ, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ରୁ 8 ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ଯଥାର୍ଥ ଅଟେ । ପୂର୍ବ ମକଦ୍ଦମା ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅବୈଧ ଥିଲା । ତେଣୁ, ସେଥିରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଥିବା କୌଣସି ଆପୋଷ ବୁଝାମଣାର କୌଣସି ଆଇନଗତ ପ୍ରଭାବ ନଥିଲା ।

ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ଏହା ସୂଚିତ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲକୁ ବିଧିଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ନକରି ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯାହା ଧାରା 100 ର ଆଦେଶର ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବିପରୀତ ଅଟେ । ଏହି ସ୍ଥିତିକୁ ଅନେକ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ଆଲୋକପାତ କରାଯାଇଛି । *ଜ୍ଞାନ ଦାସ ବନାମ ପଞ୍ଚାୟତ, ଭିଲେଜ ସନ୍ନର କଲାନ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* JT (2006) 7 SC 102, *ଯୋଶେଫ ସେଭେରାନ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ବନାମ ବେନି ମାଥ୍ୟୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* JT (2005) 8 SC 509, *ଶଶିକୁମାର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ କୁନ୍ନଥ ଚେଲପ୍ପାନ ନାୟାର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* JT (2005) 9 SC 171, *ଚାଦତ ସିଂହ ବନାମ ବାହାଦୁର ରାମ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ*, JT (2004) 6

SC 296, *କହ୍ନେୟାଲାଲ ବନାମ ଅନୁପକୁମାର*, JT (2002) 10 SC 98, *ରୂପ ସିଂହ ବନାମ ରାମ ସିଂ*, JT (2000) 3 SC 474 ଏବଂ *ଈଶ୍ୱର ଦାସ ଜୈନ ବନାମ ସୋହନ ଲାଲ*, JT (1999) 9 SC 613 ଦେଖନ୍ତୁ ।

ଏହା ସହିତ, ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ପ୍ରଥମ ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଭୟ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିଥିଲେ ଯେ ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାସୀ ଏବଂ ନ୍ୟାସର ଓକିଲ, ଯିଏ ନିଜେ ଜଣେ ନ୍ୟାସୀ ଥିଲେ, ସମେତ ସମସ୍ତ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗୃହୀତ ପ୍ରସ୍ତାବ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରତିପାଦିତ କରିଥିଲା ଯେ ପୂର୍ବ ମାମଲାଟି ସମସ୍ତ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ସମ୍ମତିରେ ଏବଂ ସମସ୍ତ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା । ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି ନ୍ୟାସ ଦଲିଲ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଏହା ଦର୍ଶାଇପାରିଥାଆନ୍ତା, ଯେପରି ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ, ଯେ ନ୍ୟାସ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମାମଲା ରୁଜୁ କରାଯାଇପାରିବ କିମ୍ବା ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ନାମରେ ମାମଲା ରୁଜୁ କରାଯାଇପାରିବ । ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ସ୍ୱଷ୍ଟ ତଥ୍ୟଗତ ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଥିଲା ଯେ ସମସ୍ତ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ଜ୍ଞାତ ଏବଂ ସମ୍ମତିରେ ମାମଲା ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ ଏହି ଦିଗ ପ୍ରତି ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟରେ କୌଣସି ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଯଦି ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ଏହି ମକଦ୍ଦମା ବିଷୟରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନ ଥାନ୍ତା, ତେବେ ସେମାନେ ତିନୋଟି ବିକଳ୍ପ ଦର୍ଶାଇ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପଦ୍ଧତିରେ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବ ଗ୍ରହଣ କରିପାରି ନ ଥାନ୍ତେ । ସେମାନେ ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାସୀ ଏବଂ ଜଣେ ନ୍ୟାସୀ ଥିବା ଓକିଲଙ୍କୁ ଏକ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା କରିବା ପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ଅଧିକାର ଦେଇଥିଲେ । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି କହିବା ଯଥାର୍ଥ ନଥିଲା ।

ଯେକୌଣସି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଦେଖିଲେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ଅସମର୍ଥନୀୟ ଏବଂ ଏହାକୁ ବାତିଲ କରିଦିଆଯାଇଛି । ଶୁଣାଣି ସମୟରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ କହିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରକୃତ ସଙ୍କେତ ଭାବରେ, ଅପିଲକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1-ନ୍ୟାସକୁ 3,00,000/- ଟଙ୍କା ଦେବେ । ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ବୟାନକୁ ବାସ୍ତବରେ ପରିଣତ କରାଯାଉ ଏବଂ ତିନି ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଉ ।

ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି । ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇଁ କୌଣସି ଆଦେଶ ନାହିଁ ।

ବି.ବି.ବି. ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।